

Fyens Stifts Bispeembede

Odense den 16. marts 2020

Kære præster og menighedsråd.

Når alt lukker til, og vi ikke ved, hvor vi skal vende os hen, eller hvad vi skal sige. Når vi rammes på vores liv og helbred, som af denne coronavirus epidemi, så ville mange af os søge til kirke.

Vi ville samles til gudstjenester og kirkelige arrangementer. Vi ville

syngesammen, stærke salmer og sange, og lytte til evangeliets ord om trøst og håb på trods.

Men vi kan ikke gå i kirke, for kirkerne er lukkede, og gudstjenester og kirkelige arrangementer er aflyst.

Ligesom landet jo generelt er lukket ned på talrige områder. Men et er, at man lukker skoler og kulturinstitutioner for at begrænse spredning af smitte – skal man virkelig også lukke kirkerne og aflyse gudstjenester? Er det ikke netop i en krisetid, man for alvor har brug for evangeliets ord?

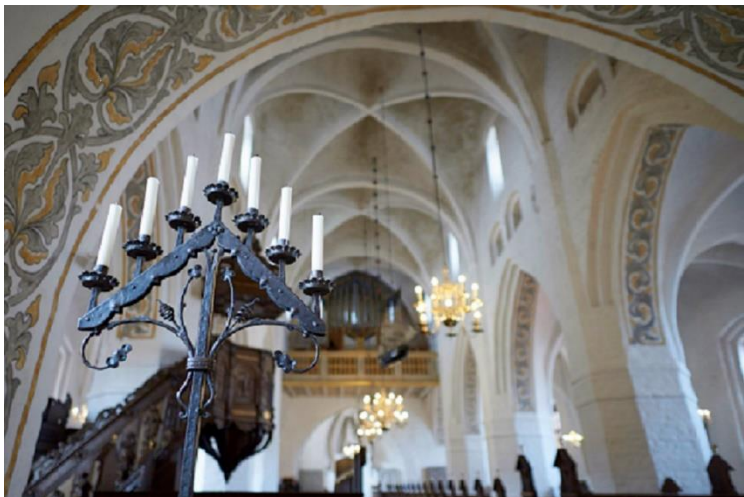
Jo. Og jeg havde heller aldrig forestillet mig, at jeg ville komme i den situation at skulle være med til at lukke kirkerne og aflyse alle gudstjenester i stiftet og i landet. Selv om det kun er for en kortere periode, er det voldsomt.

Gudstjenesten er en livsnerve i vores kirkeliv.

Søndagen er den første dag i ugen. Det er opstandelsesdagen, og den dag og det håb, som skubber ugen i gang. Det man har i ryggen, fortegnet for den uge der kommer.

Og kirken, huset på bakken med højt til loftet, hvor der er rum for den største glæde og den dybeste sorg. Hvor de store ord lyder, som vore små og mindre ord kan tage bolig i og hente styrke fra. Det hus og rum vi søger, og som fødderne næsten af sig selv går hen i, når livet strammer til.

Det forekommer fuldstændigt forkert at lukke og aflyse det. Ja næsten naturstridigt.

Fyens Stifts Bispeembede

Vi er – heldigvis – vant til at stå sammen, fysisk 'stå' sammen og søge sammen, når vi bliver pressede.

I dag skal vi stå sammen ved at være på afstand, som statsministeren har sagt det. Det skal vi for at mindske spredning af corona-smitten, så vores sygehuse kan følge med og behandle dem, der får brug for intensiv behandling for at komme gennem sygdommen. Det gælder ikke mindst de særligt udsatte og sårbare. Hvis sygdommen spredes, og mange bliver syge på én gang, vil det kunne få ganske alvorlige følger ifølge sundhedsmyndighederne.

Det er grunden til, at også kirkerne er lukkede, og gudstjenester og kirkelige arrangementer aflyst. Vores kirker må ikke blive et sted, hvorfra smitten spredes.

Derfor må vi nu finde nye veje at gå. Nye måder at stå sammen på og at røre hinanden på uden at røre ved hinanden.

Og man kan tage hånd om hinanden på mange måder.

Man kan for eksempel godt se hinanden i øjnene på afstand, også dybt.

Man kan bruge telefonen til det, den oprindeligt blev brugt til: at tale sammen. At høre hinandens stemme berører os og bringer den anden tæt på.

Man kan stille en blomst eller noget mad uden for døren hos en anden.

Vi kan vinke til hinanden eller synge og spille fra altan til altan (med behørig afstand!) som i Italien og nu også flere steder i Danmark.

Vi gamle kan lære at sætte pris på IT, smartphone og de sociale medier (og det vil i sig selv være en god ting) og opdage hvor tæt man her faktisk kan komme på hinanden. Ikke så tæt som når man fysisk er i samme rum, men dog tæt.

Også evangeliet kan vi dele med hinanden, selv om kirken er lukket.

Man kan aftale at ringe sammen med en og skiftes til at læse en bibeltekst højt om morgenen og bede fadervor sammen om aftenen. Måske kan man gøre det som en telefonkæde eller et telefonmøde. Eller man kan gøre det for sig selv, hvis man synes bedst om det.

DR bringer andagter hver dag, som man kan lytte til [her](#).

Man kan lægge andagter og prædikener på kirkernes hjemmeside og Facebook, som en del fynske kirker allerede gør.

Fyens Stiftstidende bringer hver søndag, mens kirkerne er lukkede, en prædiken fra én af stiftets præster.

Fyens Stifts Bispeembede

Blot for at nævne noget af det, man kan og allerede gør mange steder. På Stiftets hjemmeside ligger et lille katalog over ideer til evt. inspiration.

Evangeliet har altid fundet en vej, og det vil det stadig gøre.

Man kan ikke lukke munden på tro, håb og kærlighed. Guds kærlighed og tilgivelse og løfte til os om at være med os alle dage.

Det evangelium skal forkyndes, siges til os, især når vi ikke kan sige os selv det.

Det er livgivende og kan give os kræfter og mod til at vende os mod det liv, vi skal leve, på de vilkår der er, og ikke mindst tro på, at det kan vi.

Tro er nemlig også at stå op imod og trodse det, der vil livet til livs. I tillid til at Kristus står op for os, ja i tro på hans opstandelse fra de døde, og det håb, det giver.

Så frygt ikke. Lad os vise omtanke og bruge sund fornuft og opfindsomhed, så vi kan stå sammen - på afstand, og så evangeliet kan blive forkyndt og åbne en vej, en sprække af lys og håb selv om kirken er lukket.

Og så må vi glæde os til vi igen kan samles til gudstjeneste!

Tak til Jer alle og til kirkens personale og frivillige for alt det I gør i denne helt særlige situation, vi er i – og tøv ikke med at tage fat i stiftet, provsten eller mig, hvis I har spørgsmål, kommentarer eller andet.

Mange hilsener

Tine Lindhardt

Jeg vil opfordre jer til at følge med på DAP og på www.fyensstift.dk, som løbende bliver opdateret med vejledninger og inspiration.

[Læs kort opdateret vejledning om tiltag i forbindelse med coronavirus](#)

[Få svar på spørgsmål vedrørende folkekirkens personale her](#)

[Her er ideer til, hvordan man kan være nærværende kirke på afstand](#)